

מדינת ישראל
משרד הממשלה

משרד

תיק מס', 81/4/18

ט"ו אדר א'
ישיבת הועדה - סדרה ב - יפרוטוקול מיום
13/2/18
סניף ק

מחלקה

תיק מס', 81/4/18

שם תיק: ועדת כהן-קדמי בענין ילדי תימן - פרוטוקול
מישיבות הועדה - סדרה ב - יפרוטוקול מיום
מזהה פנימי: 9746/18-ג

מזהה פריט: 000drqy
כתובת: 2-109-3-6-7

תאריך הדפסה: 12/07/2016

ועדת חקירה נמלכתית בענין פרשת
העלמות של ילדים מבין עולי תימן
בשנים 1948-1954

פרוטוקול שירותי משרד 1993 בע"מ

בן יהודה 2, ירושלים טל: 02-234851 . 02-248537 החשמונאים 100. תל אביב, טל: 03-5626105

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 13/12/95

חברי הוועדה:

יו"ר - שופט בדימוס - יהודה כהן .
חברה בוועדה - שופטת בדימוס - דליה קובל
חבר בוועדה - אלוף במילואים - דוד מימון

מיגוון שירותי פרוטוקול

- * רישום פרוטוקולים בוועידות, בוררויות, בתי משפט
- * הקלטות ופיענוח סרטים וקסטות
- * תירגומים מקצועיים בכל השפות
- * אספקת כח אדם מקצועי משרדי וטכני
- * הדפסות על מחשב
- * הדפסות על לייזר

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 13/12/95

חברי הוועדה:

יו"ר - שופט בדימוס - יהודה כהן.
 חברה בוועדה - שופטת בדימוס - דליה קובל
 חבר בוועדה - אלוף במילואים - דוד מימון

היו"ר: אני פותח את ישיבת הוועדה היום, 11.12.95, אה, 13.12.95.
 העדה הראשונה היא יונה עוזרי בתיק 141/95.

יונה עוזרי: שלום לכם כבוד הוועדה, כבוד השופטים.

היו"ר: את יונה?

יונה עוזרי: אני יונה, שמי יונה, וזאת אחותי, ציונה. אני, אתן
 לה את הדיבור כרגע, אני אדבר אחרי שהיא תגמור. אני גרה
 בלוס-אנג'לס, ואני באתי במיוחד לנושא הזה, אבל אני רוצה
 שהיא תדבר ואני אחר כך, אומר את דבריי.

היו"ר: טוב, אני מזכיר לשתיכן שצריך לומר את האמת, את כל האמת

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 13 בדצמבר 1995

ורק את האמת. אני מניח שמה שאתן מעידות זה מפי החורים,
 מה ששמעתן מפי החורים. אז יונה, ו,

ציונה אביטל: ציונה.

כ.ה קובל: ציונה אביטל, כן.

היו"ר: ואת יונה. כן. בבקשה, ציונה, מה,

תיק מס' 141/95, העדה ציונה אביטל

ציונה אביטל: אה, כבוד השופטים, כבוד חברי הוועדה, שלום לכם.
 אני נמצאת פה באולם הזה, אני ממש מתרגשת, כי זה פעם
 ראשונה שאני עומדת בפני פורום כזה. אני באתי לספר את
 המקרה של, הורי.

כ.ה. מימון: לא, לא שומעים טוב.

ציונה אביטל: אני נמצאת כאן כדי לספר את המקרה של הורי. אני
 עומדת כאן בפני שופטים אלו שמייצגים פה את הצדק, הצדק
 שלא נעשה במשך 45 שנה. אני לא מבינה איך במשך 45 שנה לא
 הוציאו את האמת לאור. ראיתי מאמרים, ושמעתי מאנשים שאין
 להם בכלל קשר לנושא הזה, אין להם קשר, שכביכול התימנים
 נטשו את ילדיהם. אותה אשה שהופיעה כאן, גב' סוניה
 מילשטיין, שמעתי אותה, הזדעזעתי לשמוע איך היא, איך,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 13 בדצמבר 1995

היא מדברת על ילדים כאלה כעל חבילות? כבוד השופט שואל אותה, "חבילות בגדים"? לא! באיזה מין פשטות "חבילות תינוקות". זה רק מראה איך אשה זו התייחסה כלפי ילדים קטנים. אחות רחמנייה. זאת לא היתה אחות רחמנייה, זאת היתה אחות רעה. אנשים שבאו לחטוף את הילדים שלהם. איך אשה בתור אחות שעובדת בטיפת חלב, באה ולהגיד בפשטות כזו על, על ילדים בתור חבילות? איך התייחסו לילדים האלה? אני לא מבטינה איך התייחסו? בזלזול, לפי סיפור החורים שלנו. הכאב שהיה להם, הכאב נשאר בנו. חבילות תינוקות, באו, לקחו אותם מהידיים, איך היא לא מתביישת לבוא ולעמוד פה ולהעיד בצורה, בפשטות כזו על, על תינוקות. זה רק מראה על היחס שלה, כמה שהיא התייחסה לתינוקות שם. וחיפור שאני נמצאת פה הוא כזה: הוריי, כשהיו בתימן,

כ.ה קובל: זה בקשר לאחיד,

ציונה אביטל: זה בקשר לאח שלנו.

כ.ה קובל: ששמו?

ציונה אביטל: עוזרי מנחם. לאח האובד. אני לא הייתי קוראה לזה אח עובד, זה אח גנוב. חטפו אותו, חטפו אותו מהידיים של אמא שלי.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 13 בדצמבר 1995

כ.ה קובל: הוא נולד בארץ או בתימן?

ציונה אביטל: הוא נולד בתימן. כשהורים שלי, כשהגיעו שליחי העליה לתימן, באו להורים שלי ואמרו להם: "אתם רוצים לעלות לארץ ישראל?" הלא מה זה בשביל התימנים להגיע לארץ ישראל? זה להגיע לארץ הקודש, תשאל כל תימני, הוא יגיד לך דבר ראשון "זה לבוא לארץ ישראל, ארץ הקודש". וזה מה שעשו חורי. חורי היו אנשים מאוד עשירים. היה להם בית בן 5 קומות שהתגוררו, היה להם חנויות, היתה להם חנות גדולה למסחר שכל התימנים הכירו את האנשים האלה. ואז כשבאו ואמרו להם "אתם רוצים לעלות לישראל" הם ויתרו על כל מה שהיה להם. הביאו איתם את כל הדברים היקרים שהיה להם. זה ספרי תורה, שהיה חשוב מאוד לאנשים האלה, את הבגדים היקרים שלהם, את התכשיטים, את הכסף, את הזהב, הם היו אנשים מאוד עשירים. הביאו את כל הדברים העיקריים שלהם: ספרי קודש, ספרי תורה עתיקים שהיה להם. הביאו אותם, וכשהגיעו למחנה שם, כדי להביא אותם לארץ ישראל,

כ.ה. מימון: האשד,

ציונה אביטל: לאשד, אמרו להם "תשאירו כאן את הכל. אתם, כשתגיעו לארץ ישראל, אנחנו נביא את זה לשם". חורי היו כל כך אנשים תמימים, לא רק חורי, זה כל העדה התימנית, הם היו אנשים תמימים. אנשים נאיביים, שהאמינו לכל אותם אנשים.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 13 בדצמבר 1995

אמרו להם "בסדר". כשהורי היו בדרך למכוניות כדי לקחת אותם למטוס היו על אמי תכשיטים, תכשיטים, סליחה רגע, תכשיטים. הכובע שהיה להם זה הגרגוש. אמרו להם "גברת, תורידי את כל התכשיטים מעלייך. תורידי, כי המטוס לא יכול לקחת דברים כבדים". באיזה נבזות הם אומרים להם דברים כאלה? להוריד את התכשיטים מעליהם? אבי מספר שהורידו להם את הגלביה, את ה, את הבגד הזה שהיה מעליו, נתנו לו ללכת עם מכנסיים, זה היה בושא בשבילו. איך הם העיזו להוריד עליו את הבגד? הם לא התביישו לבוא, באיזה עזות מצח, באיזה קשר, באיזה נבזות, להוריד מהם את התכשיטים. אני שואלת את אמא "אין לך אפילו איזה תכשיט קטן לתת לנו מתנה? איזה דבר מתימן? אנחנו הולכות לחתונות תימניות אנחנו רואים את התכשיטים שלהם, את התלבושת היפה" אני אומרת לה "אפילו תכשיט קטן אין לך, איזה טבעת או איזה צמידים יפים", הלא הם היו ידועים כאנשים שידעו לעשות תכשיטים. היא אומרת: "שילכו לעזאזל כל אותם אנשים". היא אמרה את זה בתימנית "יחרב גלבהום". אני מבינה שכבודו מבין את המשפט. ששרף להם הלב, גם את התכשיטים שנשארו לי מהורי לקחו את זה. אפילו את הבגד העליון הורידו לי את זה. לבוא ולהגיד להם בעזות מצח "המטוס לא יכול לבוא לקחת אותם", איך הם לא מתביישים? זה רק מראה שהם צחקו עליהם מההתחלה. הם חשבו "בסדר, אנחנו נגיע לארץ ישראל, אנחנו נקבל". כשהגיעו לראש העין, למחנה ראש העין, הם מחכים.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 13 בדצמבר 1995

כ.ה. מימון: מתי הם עלו? ב-49'?

ציונה אביטל: ב-49'. כשהגיעו למחנה ראש העין, מחכים לציווד שלחם. שום כלום. מה שנוטר להם זה מה שהיה עליהם. אחותי הקטנה ואחי התינוק בן 7-8 חודשים, שהוא היה על אמי.

כ.ה. קובל: מנחם.

ציונה אביטל: מנחם. הוא היה ילד,

כ.ה. קובל: הוא היה בן 7-8 חודשים כשעליתם?

ציונה אביטל: בערך בן 7-8 חודשים, כן. הכניסו אותם לאוהלים. על היום הראשון שהתימנים הגיעו, שהורי הגיעו לאוהלים, מיד פרצה שמועה ואותם תימנים שכבר היו באוהלים שם "תשמרו על הילדים שלכם. נעלמים פה ילדים". ואז באמת, על היום הראשון לא הספיקו להכנס לאוהלים, כבר האחיות ישר התנפלו על האוהל, ניסו לקחת את אחי הקטן מאמי. אחי, אבא שלי, בא תפס את האחיות הזו, עמד באוהל ודחף אותה החוצה. הוא לא הבין את השפה, הוא לא הבין מה הם אומרים, דבר אחד שהוא ידע, שהיא ניסתה לחטוף לו את הילד. הם הלכו, ואז השכנים, ה, אלח שהיו באוהלים לידם, באו ואמרו לחם: "תשמרו טוב טוב, כי לוקחים את הילדים". לא עבר יום אחד,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 13 בדצמבר 1995

למחרת בא רופא עם שתי אחיות, נכנס לאוהל, אמא שלי, איך ששמעה שמיד, מתחילת האוהל כבר התחילו לצעוק הנשים "תיזחרו, תיזחרו, מלאך המוות הגיע". הם לא קראו לו "רופא", הם קראו לו "מלאך המוות". אלו אנשים דנו אותם באותו יום למוות. כל בן אדם שנלקחו, נלקח לו ילד, אלה אנשים רצחו אותם בעודם חיים. הגיעו לאוהל של אמא שלי, אמא שלי לקחה שמיכה, לקחה המון שמיכות, כיסתה את אחותי הקטנה, אחותי כמעט נחנקה, היא מספרת שלא יכלה לנשום, כדי שלא י... את אחותי. את אחי הקטן הכניסו מתחת לשולחן ולקחו, שמיכה וכיסו את השולחן כדי שהרופא לא יראה את אחי. ואז כשהרופא נכנס, מסתכל לצדדים, הוא רואה אין אף אחד, ואז מה שקרה, אחי התחיל לבכות.

יונה עוזרי: הסגיר את עצמו.

ציונה אביטל: אמא שלי מיד לקחה את הילד, תפסה אותו בידיים. הרופא ניגש, ניסה לחטוף לה את הילד, אמא שלי תפסה אותו בחוזקה, את בתור כבוד השופטת, דמייני לעצמך, איך אמא שמחזיקים לה את הילד, תדמייני לעצמך כרגע איך רופא עומד ממולך, את מחזיקה את חכן שלך. הרופא ניגש, ניסה לחטוף את הילד, אמא שלי תפסה אותו חזק, הוא נתן לה שתי סטירות, הוא ירק לה על הפרצוף, וסחב לה את הילד בכוח. הוא לקח אותה, נתן אותם לשתי אחיות וברחו החוצה. אמא שלי רצה בכל כוחה, היא ואבא שלי. ניסו לתפוס את האחות

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 13 בדצמבר 1995

הזאת. הרופא, הוא תפס אותה, הוא תפס את אמא שלי וגרר אותה אחורה עד האוחל, אבא שלי ניסה לרוץ ל, כיוון האחיות לתפוס אותן, הרופא משך אותה, גרר אותה עד לאוחל, זרק אותה כמו סמרטוט, כמו אותה אשה שאומרת על חבילות כביסה, על חבילות ילדים. דחף אותה, הכניס אותה החוצה, והתחיל לרוץ לכיוון הרופאים, כי הוא ראה שאבא שלי הלך לשם. ואמא שלי, היא לא נשארה באוחל, היא המשיכה, כמובן, לרוץ. היו שם איזה ביתנים שקראו לזה בית חולים, מקומי. נכנסו לשם. כמובן שהרופא המשיך לתפוס את ה, זה לא רופא, זה מלאך המוות. כך אני קורא לזה, גם אמא שלי קראה לזה, מלאך המוות.

יונה עוזרי: זכרונה לברכה.

ציונה אביטל: הגיעו לשם, ואז הם ניסו להגיד להם "אנחנו נטפל בהם, אנחנו נבדוק אותם" הם התנהגו אל הילדים האלה כאל מצורעים, לא אל תינוקות. מה הם חשבו שם, אני לא יודעת מאיפה הם הגיעו? אלה תינוקות כמו כל תינוקות שנולדים. ואז הכניסו אותם לשם, אבא שלי אמר להם שהוא לא יוצא משם, הוא רוצה להשאר ליד הילד. אמרו "בסדר, אם אתה רוצה להשאר, תעמוד מאחורי הבית, יש לנו חלון שם, תעמוד שם ותסתכל". אבא שלי לא זז משם לא יום ולא לילה, ישבו לשמור הוא ואמי. כל הלילה הוא עמד בחלון. הוא יספר שהוא לקח אבן על אבן בכדי לשבת, כי לא נתנו להם גם כסאות, הם

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 13 בדצמבר 1995

התייחסו אליהם בזלזול, באיזה זלזול הם התייחסו אליהם. אז הוא לקח אבן על אבן ושם את זה וישב שם. הוא היה בא, שומר בלילה, ואמא שלי היתה באה ביום שומרת. אמא שלי היתה באה בבוקר כדי להיניק. היא היתה מיניקה ואבא שלי היה הולך, ככה זה היה במשך שבועיים, יום יום, לזה הם קוראים נטישה? לזה הם קוראים נטישה? אני שואלת את כבוד השופטים. אותם אנשים שהעידו אמרו שהם נטשו אותם. אתם קוראים לזה נטישה? שאמא ואבא ישבו לשמור על הילדים שלהם יום ולילה, לזה קוראים נטישה? איך הם לא מתביישים לבוא ולהגיד "הם נטשו אותם. אנחנו לא מצאנו את ההורים האלה". וככה זה היה. עד שבוקר אחד אמא שלי, לילה אחד היה קוראימיים וגשם וברד, כך אבי מספר, הוא היה לו רק מעיל קצר, הוא החליט שהוא הולך להביא שמיכה.

כ.ה קובל: זה עדיין היה ב-49'?

ציונה אביטל: זה היה עדיין ב-49'. הוא רץ לאוהל להביא שמיכה, זה היה בלילה. הוא חזר, הוא מתכסה, עומד בחלון, מסתכל, הילד נמצא במיטה שלו. בבוקר כשאמי באה היא כמובן באה אליו אמרה לו "עכשיו אתה יכול ללכת, אני נכנסת להיניק את הילד". כשהיא נכנסה להיניק את הילד האחיות והרופאים אמרו לה "גברת, תחכי פה" - עד כמה שהיא חבינה, הם אמרו לה ככה. מה זה אומר? "תשבי". טוב, היא ישבה כמה דקות ואז אמרו לה "טוב, את יכולה לחכנס". היא נכנסה, היא

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 13 בדצמבר 1995

ניגשת למיטה ומה היא רואה. היא לא רואה את הבן שלה. היא רואה בכלל ילד אחר מונח על המיטה שלה, על המיטה של הבן שלה. התחיל לצעוק ולבכות, איפה הילד שלי, איפה לקחו אותו? התחילה, התחילו להקים צעקות. היו שם אמהות שבאו לחיניק, היא אמרה להם "לכו תקראו לבעלי". כי היא לא רצתה לעזוב בשום אופן את המקום. ניגשו לשאול איפה הילד אמרו לה "גברת, הילד מת. מת." בסדר, איפה הילד מת? איפה הילד "תתנו לי לראות את הבן שלי, תתנו לי לראות. איך הוא במשך שבועיים וחצי היה שם יום יום, אוכל מחייך. אני לא מבינה, פתאום הילד מת? זה לא נשמע הגיוני שהילד ככה פתאום מת. בסדר, הילד מת, אני רוצה לראות את הילד, איפה הילד?" "לקחו אותו". "איפה לקחו אותו, איפה קברו אותו, אני רוצה לראות את הקבר שלו, אני רוצה לראות את הבן שלי, אני רוצה לראות אותו אם הוא באמת מת". הלא גם ככה השמועה הגיעה שנעלמים פתאום ילדים. ואז לא היה מה לעשות. זה מה שאמרו להם, היא חזרה לאוהל.

ומשם הם עברו לגור במושב, ואז מתחיל הסבל של הורי. אחד הטיח בפני השני: "אתה אשם", "את אשמה", "אתה אשם, אתה אשם". וככה כל הזמן היה ריב בין שניהם. אני זוכרת את זה כילדה קטנה. כל הזמן היה ריב בבית. אחד הטיח בפני השני "אתה אשם", "את אשמה", "אתה אשם" - והם אמרו את זה בתימנית, אני לא חבנתי. החוא אומר "פזימטק" החוא אומר "פזימטיק". כבודו מבין את המשפט. לא חבנתי מה זה, ניגשתי לאחותי הגדולה, אמרתי לה "תגידי לי, מה זה

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 13 בדצמבר 1995

פיזימטק מה זה פיזימטק". אז היא אמרה "אתה אשם, את אשמה". ואז כשהלכנו לאמי, אני אומרת לה "אמא, מה, למה את מאשימה, ואת מאשימה את אבא, מה הסיפור? אולי תספרו לנו". ומאז שהיא סיפרה לנו את הסיפור הזה, זה כל הזמן, סיפור שחזר בבית. זה כל הזמן חזר. ואנחנו כילדים קטנים כל הזמן שאלנו. שאלנו ושאלנו. אני בתור ילדה הייתי סקרנית מאוד, רציתי לדעת כל דבר והייתי שואלת אותה שאלות, ושאלות ושאלות. הייתי אומרת לה "אמא, אני לא מבינה". אבי היום שבר כלי. אבי, הורי התגרשו כשאנחנו היינו עוד ילדות קטנות. אנחנו גדלנו בצער וזה הכל בגלל אותם אנשים שישבו שם ב, וחטפו את הילדים. אותם אנשים שחטפו את הילד, מאותו רגע שאמרו לו "הילד לא נמצא" הורי מתו. חלב שלהם מת. הם חיים, אנשים חיים, אבל חלב שלהם מת. אנחנו גדלנו בכל כך צער, הורי התגרשו כשהיו ילדים קטנים וזה הכל בגלל אותם אנשים. המלאכים בלבן. והביאו לכם תמונה, לקחת רופא גורר אשה, האח במלאך לבן, הרופא במלאך לבן, עם חלוק לבן, זה לא מלאך לבן, זה מלאך המוות. אני קוראה להם מלאכי המוות. כל אותם אנשים רשעים חסרי מצפון, פושעים. זה, אלו האנשים האלה, אלו אנשים פושעים, מה הם? אנשים באים לתת עדות - שקר! איך הם שיקרו להם בעזות מצח, איך הם לא מתביישים לשקר לאנשים תמימים, אלו אנשים שלא ידעו שקר, הלכו, אנשים, אלה היו אנשים נאיביים, קו ישר, האמינו לכל אותם אנשים. "תעשו ככה, תעשו ככה". הם לא ידעו מה זה שקר. הם ראו שהאנשים

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 13 בדצמבר 1995

האלה צחקו לחם בפרצוף. אנשים שלא ידעו מה לעשות. לא ידעו לצעוק. רצו לצעוק - השתיקו אותם. וככה זה היה, חורי, כשהתגרשו כל, לא, אנחנו לא ידענו מה זה לגדול בילדות שקטה. זה כל הזמן צעקות וכל הזמן ריב, ו, ואחר כך הם התגרשו, חורי התגרשו כשאנחנו היינו ילדות קטנות. ואני מאשימה את אותם אנשים. אותם אנשים שהם גרמו לחורים שלי להתגרש ולתת לי לחיות במצב כזה, לגדול בילדות קשה. אני שואלת את אמא שלי, אמא, מה, מה, אני לא מבינה, לא עושים כלום עם הילדים? אני זוכרת שהייתי ילדה קטנה. היא אומרת "אני יודעת, אמרו שתקום ועדה". ואז יום אחד מקבלים מכתב, אז ועדת בחלול, הוועדה הראשונה. קמה ועדת בחלול, שלחו לחם מכתב, עליכם להתייצב במקום כזה וכזה בתל אביב. אני זוכרת שאני קראתי את המכתב ואני קיבלתי את המכתב. אני אומרת לה "יופי, אמא, הנה תסתכלי, הנה המכתב, בבקשה, בואי תראי, איזה יופי, הנה, אולי ימצאו סוף סוף את הילדים, את האח האובד שלנו". היא אומרת "בסדר" אמרו לחם, רק עליהם להתייצב. בפעם הראשונה כשהם התייצבו בתל אביב, מה אמרו לחם? סתם כינסו אותם בתוך אולם ואמרו לחם "הנה, קמה ועדה שהיא תחקור בקשר לילדים, אבל אנחנו מאוד מנקשים מכם, כשאתם תבואו בפעם הבאה, נשלח לכם מכתבים, כל אחד יביא את המסמכים שיש לו. איך אתם רוצים שאנחנו נעשה ועדה, איך אתם רוצים שנברר את העניינים אם אין לנו את המסמכים? אנחנו נשלח לכם מכתבים, וכשאתם תבואו כל אחד יביא מסמכים, בלי המסמכים

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 13 בדצמבר 1995

האלה אנחנו לא יכולים לעשות להם". וככה זה היה, במשך הזמן עד שקיבלנו את המכתב השני, אני מקבלת את המכתב מלשכת הגיוס. "לכבוד עוזרי מנחם, מושב צלפון מס' 19". באיזה שמחה אני רצה להורים שלי, לאמא שלי, אבי כמובן לא היה איתנו. אני תופסת את המכתב, ואני אומרת "אמא, תסתכלי, תסתכלי. זה רק מראה שחנה, זה באמת אח שלנו חי". אם ממשרד הפנים שלחו מכתב זאת אומרת שהילד חי. אז היא אומרת לי "יראית, יראית", זאת אומרת "הלוואי". אמרתי לה "אמא" פתחתי את המכתב וקראתי "עליך לחתייצב" וזה וזה. איפה, אמרתי לה, "בואי נלך ללשכת הגיוס, שהם, אולי הם ימצאו אותו. אם את לא מצאת אותו, הם ימצאו אותו". אז אמרתי לה "אמא", אני לא אשכח שאמרתי לה "אמא, תעשי לי טובה, אל תתני להם את המסמכים האלה, זה דבר אחרון שיש לך, אל תתני להם. אם את תתני להם את המסמכים האלה, אין לך שום הוכחה, אין לך שום עדות. את יכולה לצעוק מפה עד חשמיים, אין לך שום כלום". בתור ילדה קטנה אני זוכרת את זה. "אמא, תראי, אבל הם אומרים אנחנו לא נביא, הם לא יכולים לעשות שום דבר". ככה הם צחקו עלינו. זאת היתה ועדת בחלול. ואז באמת קיבלנו את המכתב שעליהם לחתייצב באותו מקום, לקחו להם את המסמכים, וכשהיא חזרה אני אומרת לה "אמא, נו, מה, מה אמרו לכם?" "מגולש, יא בנתי" - מה אני אומר לך? "לקחו את הכל ואמרו הם ישלחו לנו מכתבים". כבוד חשופטים, מאז ועד היום אני לא קיבלתי שום מכתב מוועדת בחלול. שום כלום. אנחנו לא שמענו שום דבר.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 13 בדצמבר 1995

ואני הייתי, אני הייתי בקשר עם הנושא הזה, עם כל הוועדות האלה. שום כלום לא קיבלתי, פיסת נייר אני לא קיבלתי משהו מוועדת בחלול, "הגענו למסקנה כך וכך". שום כלום. שתיקה, דומיה. שום דבר לא שמעתי. וזה ככה נמשך עד שקמה ועדת שלגי. ועדת שלגי, יום אחד אני מקבלת טלפון, לפני איזה 7-8 שנים, 6 שנים. מצלצל אלי עמי חובב, בן אדם שקרן, בן אדם רמאי, מדבר איתי בטלפון, הוא אומר לי "גברת, אני מייצג את ועדת ילדי תימן". אמרתי לו "יופי, אולי סוף סוף יש מישהו מאיתנו שיעמוד בוועדה הזו ובאמת יעזור לנו". עמי חובב. "טוב, אולי תגידי לי מה, מה בדיוק הסיפור". סיפרתי לו את הסיפור, מהתחלה ועד סופו. "יש לך מסמכים כלשהם". אמרתי לו "איך יהיו לי מסמכים, אם לקחו לי אותם בוועדת בחלול? אין לי שום מסמך במה אתה רוצה שאני אבוא אגיד לך?" אז הוא אומר לי "טוב, תראי, אנחנו נדאג לטפל בנושא הזה". זה מה שהיה לו להגיד. אז אמרתי לו, "את יודעת אולי איפה קיבלת איזה מכתב לקבר של אחיך?" אמרתי לו "לא קיבלתי שום קבר ושום אבן. שום כלום לא קיבלתי. אולי, אולי באמת אתה בוועדה הזו" ואני בתמימותי, אז אני אומרת לו "עמי, אתה יכול לתת לי את הטלפון שלך, ואני רוצה, אולי אם יהיה לי איזה משחו, אני" הוא אומר לי "אין לך שום מסמכים", אמרתי לו "לא, אבל אני רוצה, אם אני אשמע משחו, שיחיה לי לאן לפנות". אז הוא אומר לי, אני לא יודעת מה חסיבה שהוא לא רצה לתת לי את מספר הטלפון שלו, אז הוא אומר לי "תראי, אל

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 13 בדצמבר 1995

תדאגי, אני כבר אצור איתך קשר, אל תדאגי". אני אומרת לו "בסדר". אני אמרתי לו "אני רק מקווה שאתם באמת תעשו את זה, ולא כמו הוועדה הקודמת". שתי פגישות וזהו. פגישה אחת זה כדי להביא אותם לשם שיתנו את כל המסמכים. פגישה שניה שום כלום. לקחו וזחו, ושתיקה, דומיה, לא שמענו מהם כלום. כך היתה ועדת שלגי. אני אומרת לו "טוב, אתה יודע מה?" אמרתי לו "אתה יודע מה, עמי? אם באמת הוועדה הזאת לא תעשה כלום, אנחנו, הילדים, אנחנו הילדים, אנחנו נעשה משהו. אנחנו נפנה לתקשורת, אנחנו נפנה, ממש לכל העולם". כך אני הבטחתי לאמא שלי לפני שהיא נפטרה. אמא שלי מתה בצער. כל החיים שלה זה לראות את הבן שלה. כבוד השופטים, עמי חובב, עד היום לא שמעתי ממנו כלום. בן אדם שקרן, שיקר לי במצח נחושה. "אני, תוך שבועיים שלושה מצלצל לך ואני נותן לך תשובה". מה הסיבה שהוא לא נתן לי את המספר טלפון שלו? למה הוא לא צלצל אלי? זה מראה שיש לו יד בכל זה. בזה שהוא לא נתן לי את מספר הטלפון שלו, ולא אמר לי, ולא צלצל אלי, אני מקבלת לפני שבועיים בקשה מוועדת שלגי, מתחת לאפכם, ועדת שלגי, עכשיו אני מקבלת מסמך. אני יכולה להעביר את זה לכבוד השופטים. קודם כל מסמך שמראה על שקר. זה נייר שקרי. מה כתוב כאן? "שם המשפחה: עודרה". בכלל לא שייך, בכלל לא שייך לנו, עודרה. "שם הפרטי: מנחם, שם האב: דוד".

כ.ה קובל: שם האב דוד באמת?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 13 בדצמבר 1995

ציונה אביטל: כן, "שם האב: דוד. הילד בן 5 חודשים". קודם כל,

כ.ה. מימון: מה שם האם?

ציונה אביטל: לא, לא רשום כאן האם. לא כתוב.

כ.ה. קובל: לא, אבל שם האם הוא סעדה?

ציונה אביטל: שם האם סעדה, אבל פה כתוב רק "שם האב: דוד". ובכל מסמך מופיע גם השם של אבי וגם השם של אמי, בכל מסמך. הילד רשום שם מופיע ב-7-8 חודשים, פה מופיע 5 חודשים. זה רק מראה שהנייר הזה הוא שקר אחד גדול. שקר. זה לא חגייוני. וכתוב כאן: "מודיע ד"ר על המוות של הילד". מודיע, איזה שם, ד"ר זילברבאום. איפה החתימה של הרופא? מה סיבת המוות? לא כתוב כלום. סתם, פיסת נייר, להראות לנו שהנה, ועדת שלגי עשתה משהו.

כ.ה. קובל: תעודת זהות יש פה?

ציונה אביטל: לא, אין שום כלום. שום כלום. שום דבר. זה מה שיש. אני שואלת את כבוד השופטים, האם זה נראה לכם לנכון שאני אקבל מכתב זה בימים אלו? מה קרה? מה קרה במשך הזמן מאז שעמי חובב צלצל אלי? האם חדואר היה בשביתה? אני שואלת,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 13 בדצמבר 1995

חדואר היה בשביתה? היום אני צריכה לקבל את המכתב הזה?
מתחת לאפכם אני רואה, שקמה וועדה חדשה, איך הוא לא
מתבייש עמי חובב, לשקר לי בפרצוף, לא די ששיקרו להורים
שלי? אמרתי לו "עמי, תזכור דבר אחד, אנחנו חילדים,
אנחנו לא נשב ולא נשקוט. אמרתי לו, תזכור, אחרת אנחנו
נעשה צעקה". מה אומר לי עמי חובב? "כל עוד שאין לך
חוכחות ומסמכים - את יכולה לקפוץ לשמיים". אני שואלת את
כבוד השופטים, מה זה אומר? שהוא בא, ובצורה כזו מדבר.
"אני יכולה, כל עוד שאין לך מסמכים, את, אין לך מה
להוכיח... (בעיה בחקלטה)". זה נכון, כי ועדת בהלול לקחה
את ה... באמת אין לנו היום מה להוכיח, אנחנו יכולים רק
להגיד רק את האמת ורק את האמת, שהחורים שלנו ומה שהם
סיפרו לנו ואת הסבל ואת העוול שעשו להם אותם האנשים.
אני מפנה אצבע מאשימה כלפי כל אותם אנשים. איך אנשים
יכולים להעליל על אנשים כאלה, שהם הזניחו את הילדים
שלחם? איך הם לא, אנשים פושעים, חסרי מצפון, להתנהג
בצורה כזו. כבוד השופטים, אני באתי היום רק בגלל דבר
אחד. אני לא רציתי להגיע לפה, ובאמת, כשפגשנו את מר
נחום, משה נחום, ואמרנו לו שאנחנו לא רוצות לבוא, אנחנו
הבטחנו, אני הבטחתי לאמי לפני שהיא נפטרה. היא נפטרה
בדיוק לפני שנה. אמרתי לה "אמא, מה את רוצה שאני אביא
לך, מה את רוצה שאני אעשה לך?" אני חשבתי, אמרתי, לא
התכוונתי, אמרתי לה "אולי את רוצה אני אקח אותך לחוץ
לארץ, אני אקח אותך למסעדה, את רוצה, אני אקח אותך

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 13 בדצמבר 1995

לטייל. מה את רוצה לעשות לך בשבילך? מה את רוצה?" היא אומרת לי "יא בנתי, אני רק רוצה דבר אחד:(משפט בתימנית)". היא התכוונה שחיא מאוד מבקשת דבר אחד, זה לראות את הבן שלה, ואחר כך שאלוהים יקח אותה. ותפסה לי את היד ואמרה לי "ציונה, הילד הזה חי, הם אנשים שקרנים, אל תאמיני להם, אל תעזבי אותם ואל תרפי. אני מצווה עליך, את, שאת היית איתי לאורך כל הדרך, אני מבקשת ממך, אנחנו היינו אנשים טפשים, לא טפשים כמו שהם חושבים. אנחנו היינו אנשים נאיביים. אנחנו צעקנו ולא נתנו לנו לצעוק. הם השתיקו אותנו. אבל את ואחותך, אחותך גרה בחוץ לארץ, לבעלה יש קשרים בכל העולם. את תגידי לה שחיא תפנה, תספר את כל הסיפור האמיתי. אפילו תעשו מזה סרט, שבעלה יממן את הכסף". אמרתי לה, "אמא, אני מבטיחה לך דבר אחד: שאני אעשה את זה. ואם יהיה מה שיחיה, אנחנו נעשה את זה". שתי ועדות קודמות זרקו לנו חול בעיניים, ירקו עלינו ואמרו זה יורד גשם. איך הם לא מתביישים לבוא ולהטיח בפנינו שקרים? לשקר לנו, לחטוף את ילדינו, לתת לנו מכות, להורים שלנו, ולהגיד שהם נטשו אותם. אותם פושעים, אני מבקשת מכבוד השופטים, שאותם אנשים יקבלו את העונש שלהם. להעמיד אותם במקומם ולהעמיד ולהגיד כל אחד ואחד בפני ועדה זאת ושיספר את האמת. אני לא מבינה רק דבר אחד. למה מר משה נחום, שהוא כל כך תמך, הוא אומר "לא, אתן חייבות להאמין בוועדה הזאת" אמרתי לו "מר משה, שתי ועדות אני הייתי לאורך הדרך עם אמא שלי, ועדת בחלול

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 13 בדצמבר 1995

וועדת שלגי, שיקרו לנו, אתה רוצה שגם אני אאמין בוועדה הזאת? על סמך מה? איזה עדויות אתה נותן לי, על סמך מה אתה בא ואומר לי 'הוועדה הזאתי תוכיח לכם'?" אמרתי לו "על סמך מה? ועדת בחלול השתיקה, ועדת שלגי שתקה מכל העניין. איך אתה רוצה שאני אבוא להאמין". הוא אומר לי "לא, גברת ציונה. אני מאמין בוועדה הזאת". הוא התחנן והתחנן שאנחנו נשתוק עד שהאמת תצא לאור. אמרתי לו "אתה יודע מה?" אנחנו פה שתינו עומדות רק בזכות משה נחום. שהוא שכנע אותנו לבוא. אמרתי לו "משה, אמא שלי נפטרה בדיוק לפני שנה. אנחנו הבטחנו לה שאנחנו נעשה את זה. ואנחנו נקיים את ההבטחה". אבל אנחנו נמצאות פה מתוך אמון מלא של כבוד השופטים וכבוד הוועדה הזו, שהיא באמת תוציא את האמת לאור. שתוציא את כל האמת לאור. אני מסתובבת עם שאלה שאני שואלת את השאלה והמון אנשים שואלים את אותה שאלה: מדוע התקשורת, העיתונאים, שהם רודפים צדק, מדוע העיתונאים לא מפרסמים את הכל? הם מפרסמים את האמת. הרי העיתונאים אוהבים להרחיב דברים בנושא. מדוע הם נותנים להם רק לפרסם כתבות קטנות? מטפטים טיפין טיפין, ממש טיפין טיפין. מדוע התקשורת לא עושה את זה? זה רק מראה על קשר שתיקה. כבוד השופטים, על קשר שתיקה. אני מאמינה בוועדה זו, שאתם תוציאו את האמת ותעמידו את כל אותם פושעים ורוצחים שרצחו את החורים שלי, אבי, לכו, אני מזמינה את כבוד השופטים שיבואו לראות באיזה מצב האבא שלי חי. אבא שלי מרחף מאז המקרה

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 13 בדצמבר 1995

הזה. אני אומרת לו "אבא, שלום", שלשום, אני אומרת לו, באזכרה של אמא שלי "אבא, שלום" הוא מסתכל עלי אומר לי "מי את?" אמרתי לו "מה זה ימי את? אתה לא יודע מי אני? אני הבת שלך". אז הוא אומר לי "איפה, איפה אחיך?" עושה לי ככה עם הידיים שלו: "ואן אחוש, ואן אחוש...". זה מה שנכנס לו בראש, איפה האח שלך, אני רוצה את האח שלך. לאיזה מצב, רק תסתכלו, לאיזה מצב אותם פושעים רצחו את לבם בדם קר בעודם הולכים חיים. תודה רבה. אני מעבירה את הקו משפטים לאחותי.

תיק מס' 141/95, העדה יונה עוזרי:

היו"ר: בבקשה,

יונה עוזרי: אני לא אלאה אותכם בדיבורים נוספים, אני חושבת שאחותי אמרה כמעט הכל. אני רק רוצה לומר שאני גרה בחו"ל כבר 20 שנה, והרבה אנשים מדברים על הנושא הזה. אני יודעת על סיפור אישי שקרה לי בלוס אנג'לס כשהייתי במסעדה. הייתי עם חברות וישבנו לארוחת צהריים, החברות שלי הצביעו על שולחן לידינו, אני מסתכלת, אני רואה זוג קשישים בהירי עור לידם ישב בן אדם שחום, בגיל 45-46. ועוד איזה אשה שישבה, כנראה אשתו, או חברה שלו. והחברות שלי אומרות לי: "תסתכלי, הוא נראה דומה לך". אני מסתכלת, אני פשוט לא האמנתי, הוא הזכיר לי את אחי. לנו יש אח קטן, קטן, אני קוראת לו, כי הוא בן זקונים. כשאמי

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 13 בדצמבר 1995

ואבי נפרדו אחד מחשני, אמי אפילו לא ידעה שהיא בהריון, כי עם כל הסבל, עם כל מה שעבר, לחם היה בן אחד שיאמר קדיש עליהם, זה היה חשוב. אצל התימנים, ובכלל יהודים שמאמינים בתורה ובמצוות ובמעשים טובים, הולכים לפי מה שאלוהים אמר לנו ללכת. הילד הזה, מנחם, קראו לאחי מנחם, אז, שנחטף, מנחם. כשהוא נעלם, ואמי לא ידעה שהיא נושאת בקרבה עוד הריון, הם כבר נפרדו, הם כבר לא היו ביחד, אבל אלוהים רצה שהיא תמשיך עם ההריון הזה, היא רצתה להפיל אותו, ומישהי בדרך לבית חולים אמרה לה "אסור לך לעשות דבר כזה" היא אומרת "המשפחה שלי סובלת, אני בלי בעל, יש לי ילדים להאכיל, אני, זה קשה, אז מה אני צריכה עוד ילד, בשביל מה?" ואותו בן היה זכר. זכר. זה קדיש. אבל זה כבר היה מאוחר, כי כבר אי אפשר את הקרע לא היה ניתן לאחות יותר. זה, אבל הבן, הבחור שישב במסעדה הזכיר לי את אחי הנוכחי, ואמי אמרה לו, ז"ל, שהוא דמה לו. ויש לו כתם. היא אמרה "אם תרצו להכיר את אחיכם, ופעם תגלו אותו, יש לו כתם בצד, בגב, בצד שמאל. זה יהיה חסימן שלכם. אולי, והוא צריך להיות דומה לכם, איך שחוא". אנחנו רואים תווי פנים של תימנים, בכל אופן ניתן לזהות אותם. אני הסתכלתי על הבן אדם הזה ולא יכולתי לחסיר מבט ממנו. כבר לא היה נעים לי. אני רואה שחאשה מסתכלת עלי. וכנראה הרגישה לא בנוח. היא אומרת לבעלה בגרמנית, היא אומרת לו "של...". (משפט בגרמנית). היא לא יודעת שאני מבינה גרמנית, הם דיברו באנגלית. וכנראה

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 13 בדצמבר 1995

לא מצא חן בעינייה המבטים שנעצתי בבן אדם. אחר כך היא אומרת לו בגרמנית "... (משפט בגרמנית). היא אומרת לו: "אתה חושב שהיא יודעת מה שאנחנו יודעים?" כשאני שמעתי את זה אני הזדעזעתי בתוכי והשתדלתי להעמיד פנים שלא קרה כלום, כי לא רציתי שהיא תבין שאני מבינה מה שהיא מדברת, כי היא חשבה, מדברים אנגלית. חשבה אולי אני ספרדיה, כי אני נראית שחומת עור, יש מקסיקנים, יש כל מיני אנשים בארה"ב, בכל העולם. ולא יכולתי. אני, יצא לנו סתם קשר שיחה, וניגשתי ושאלתי אותה, אמרתי אני חייבת להיות חצופה, ולשאול, אולי זה יעזור לי, להשתיק את האי שקט שהיה לי. אני אומרת לה "זהו בנדך?" היא אומרת לי "כן". אני אומרת לה "יש לך עוד ילדים?" היא אומרת לי "לא, זה הבן היחידי שיש לנו". אז נדלקה לי נורה אדומה, אני אומרת משחו פה לא נראה לי. זוג בהירים, קשישים, זה מתאים לסיפור של התימנים. 45 שנה, 46, משחו בסגנון הזה. אז אני אומרת לה "את יודעת למה אני שואלת אותך, ואל תכעסי עלי שאני פונה אליך בחוצפה כזאת, פשוט, הבן, הבחור הזה הזכיר לי את אחי, ולנו יש אח שנעלם". היא הרגיש לא בנוח, אז אמרתי לה "תסלחי לי, אני חבנתי מה שאמרת בגרמנית. מדוע אמרת את מה שאמרת לבעלך?" אז היא הסתכלה עלי והיא לא יכלה לדבר. הבן לא הבין, כמובן, כי הוא לא מבין מה חולך, הוא כנראה לא יודע, או. אז הוא אומר לה "מה קורה פה?" אז היא אומרת, חס רצו לעזוב את המסעדה, "רגע, חשבתי שאתם רוצים לאכול" כי אני שמעתי

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 13 בדצמבר 1995

אותם לפני כן אומרים "אבא, אמא, מה אתם רוצים לאכול?"
כי הוא רצה להזמין, ה-menu צריך להגיע, הוא רצה לדעת
מה הוא רוצה להזמין לחם. היא לא הרגישה בנוח, האשה,
הזאת, היא אומרת, הם יצאו בחופזה מהמסעדה. אז זה לא, לא
נראה. זאת אומרת, הסיפור הזה, הקטע שקרה לידי, נתן לי
את ההרגשה שלמעשה ישנם עוד הרבה כאלה שמזכירים את
הסיפור שלנו. לנו נעלם אח, הוא צריך להיות בן 46-47
והוא צריך להיות דומה לאחי. אפשר לגלות. זאת אומרת, אם
אנשים יתפסו את המסמכים האלה, ואני מאמינה שישנם מסמכים
באיזה שהוא מקום, אני מאמינה שהיתה לחם, שהיה משחו
מגבוה, זה לא סתם שפתאום יש hush hush יש קשר חשאי.
משחו לא בסדר. כולם יודעים שמשחו לא בסדר, רק אנחנו
צריכים את העזרה שלכם. ואנחנו צריכים אנשים שיש להם
רגשות, אם זה אמא אם זה אבא שדואגים למשפחה. אנחנו
גדלנו בתנאים לא תנאים. החורים שלנו היו פיזית אבל הם
לא היו. כי לבס הלב. אני יודעת שמאז אמי, ז"ל, שנפטרה,
אני הרגשתי אישית שכאילו החיים נגמרו. כי אין לי אמא.
זה טפשי: יש לי בעל, יש לי ילד, אבל בכל זאת, זה שאמי
הלכה לעולמה נתן לי הרגשה של ריקנות. ואני אומרת לעצמי,
חס וחלילה, יש לי ילד כזה חמוד, אם היה קורה לו משחו,
איך אני הייתי מרגישה? אני לא מאמינה, איך אמי הצליחה
לגדל 5 ילדים לבד, תודה לאל, לימודים, בית ספר היה דבר
חשוב, עבדה לילה ויום רק בשביל שחילדים שלה ילמדו
ויצליחו והיא אמרה לי "בתי, אני אתן לך שיעורי עזר אני

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 13 בדצמבר 1995

אעשה" - כי אנחנו דיברנו תימנית בבית ואני שמחתי לדבר איתה ואחר כך עם הזמן דיברה עברית "בתי" אמרה, "רק לימודים. אני רוצה שלא תהיו טפשים כמונו. שלא, שתלמדו מה קורה בעולם. אני אעשה הכל, אני אעבוד קשה" והיא עבדה בחקלאות. בלילה, בשתיים בלילה הולכת לאסוף את הסחורה ולשים בשקים, ואנחנו, כילדות קטנות, אנחנו תמכנו בה. היום בתור אמא אני לא מבינה, איך היו לה כוחות נפשיים, פיזיים, פיננסיים, לתמוך במשפחה ללא אבא? כי אבא שלי כבר רחף, הוא כבר לא היה. אבל היא הרגישה מחוייבות כלפי אלוהים וכלפי הילדים. מה היא תעשה בנו? כשלקחו את הילד והם התגרשו אז אבי אומר לה, אמרו לה, מה תעשה עם הילדים, הוא אומר "אחד כבר נגנב" בצינויות, כמובן, "קחו גם אותם!". הוא כבר לא היה בשכלו. אבא שלי, אם תראו אותו איך הוא חי, לא תאמינו. זה פשוט עוול שנגרם לאנשים שבאו עם רצון טוב לארץ הקודש. התורה זה היה, זה היה חוק. ככה אלוהים רצה שנלך, ככה אלוהים רצה שנעשה. הם באו לארץ הקודש הם לא האמינו שישנם אנשים שמסוגלים בכלל לעשות דבר כזה. כשאמרו להם "יהיה כך וכך" הם לא האמינו. "אנחנו נביא לכם את הדברים לארץ הקודש" - לא היה ספק. מדוע? כי הם היו כאלה. הם האמינו שגם אחרים כאלה. בעלי הוא איש ה-holocaust. הוא הבן אדם היחידי מהמשפחה שחלכה בשואה. הוא חי, הוא מרגיש היום שהוא בכלל לא ניצול. הוא מניצולי השואה. וכשאני סיפרתי לו את סיפור הילד הוא לא האמין. הוא לא האמין, הוא אמר "אנחנו, אנחנו כולם מתו,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 13 בדצמבר 1995

כל המשפחה שלי, אין לי אף אחד, רק אני, אותי אלוהים
 השאיר, איך זה יתכן, קשה לי להאמין, איך יתכן שעושים
 דבר כזה בארץ הקודש? יהודים עושים דבר כזה ליהודים?"
 מילא, הם ברחו מהפורענויות, ברחו מהפוגרומים, בפולין,
 הוא סיפר לי סיפורי זוועה, איך הוא היה בביוב מסתתר,
 בביצות, הם קברו אותו כבר, הוא היה חולה, הוא הגסטאפו
 בא הוא נכנס מתחת למים והוא לא נשם, הוא נשאר שלושה
 ימים, כשהוא יצא, כל העור שלו ירד. הוא אומר לי "אני
 עברתי את החוויה הקשה הזאת עם הגרמנים. שונאי ישראל,
 שונאי יהודים. אבל יהודים? שיעשו כזה דבר, פה, בארץ
 ישראל?" שזה ארץ, הבטחון שלנו, זה ארץ שלנו. זאת
 היחידה, המדינה היחידה שיש לנו בעולם שכל יהודי יכול
 לבוא ולהרגיש שהוא יהודי. אני יודעת מה זה לגור בארץ
 זרה. בעלי הוא אמריקאי, הוא פולני, אבל הוא גר, מאז
 חשואה הוא נסע לארה"ב ובשביל זה אני שם. הוא אמר לי
 "יונה, אני מוכן לעזור לך כי אני חושב שזה פשע" אבל משה
 נחום דיבר איתו אומר לו "אל תעשה כלום". הוא רצה ללכת
 ל-CNN ויש לו כל מיני אנשים בחוליווד ובסרטים והוא
 מכיר, אנחנו גרים במאליבו, שזאת עיר השחקנים, את כולם
 אנחנו מכירים. אבל אנחנו שומרים על פרופיל נמוך. כי הוא
 אומר לי "יונה, יהודים לא צריכים, you have to be
 humble. אנחנו צריכים להיות צנועים, ללכת לפי מה
 שאלוהים רוצה. חשואה אולי קרה בגלל שיחודים כאלה ככה
 מתנהגים, לא צריך להתנהג בצורה כזו. Gold ו-diamonds ו-

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 13 בדצמבר 1995

furcoat וכל הדברים האלה, זה לא צריך להיות ליהודים, מנקרי עיניים, אנחנו צריכים ללכת לפי מה שצריך ללכת, לפי החוק, לעזור אחד לשני, לתמוך אחד בשני, משפחה. אני לא מאמין שדבר כזה". משה נחום אמר לו "תעשה לי טובה, תמתין לתוצאות הוועדה". אנחנו לא רוצים לעשות שום דבר עכשיו. אנחנו לא רוצים להפיץ את השמצה על מדינת ישראל. אני לא רוצה ללכת בחוץ לארץ ולהגיד שיחודים עשו לנו דבר כזה, בושה. איך העולם יסתכל עלינו? איך אנשים בחו"ל, מספיק יש לנו דעת עולם, שאתם יודעים, ישראל, זה הולך בזיג-זג. אנחנו צריכים לשמור על תדמית של מדינת יהודים, של אנשים שמתנהגים כהלכה, לא אנשים ברברים ולא רוצחים. ואני לא יכולה ללכת, אני, אני מקווה שאני לא אצטרך, אבל אני אישית לא הייתי רוצה לעשות דבר כזה, כי זה לא מתאים, אני לא מאמינה שצריך לעשות דבר כזה. אני חושבת שאנשים, אני מקווה שאנשים יעזרו לנו. אתם, כבודכם, כל אלה שיכולים לעזור, לגלות את האמת לאור, שאנחנו נוכל, שאמי, ז"ל, היא נמצאת בגן עדן, אני מאמינה, כי היתה צדיקה גדולה, אני מאמינה שהיא יודעת בדיוק מה קורה, אבל שאנחנו, אלה שכולם, אלה שנמצאים פה, הזקנים שמחכים לקדיש שפוחדים למות שמא לא יגידו עליהם קדיש. אני יודעת, אחי היה בחו"ל ופחדנו, והיה שיבושים בטיסות, ומטוס, פחדנו, והיה טעות בתאריך שלו, פחדנו שהוא יאחר לקדיש. בשביל אמא שלי זה היה דבר גדול. אנחנו האחיות עשינו הכל, אבל הוא זה הקדיש. ככה, ככה אלוהים רצה.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 13 בדצמבר 1995

אנחנו לא קבענו את החוקים. זה חוקים שניתנו לנו. זה דרך חיים שניתנה לנו, שככה. ומה זה יהודי? אנחנו חולכים לפי דרך מסויימת. אז אני לא רציתי ואני אמרתי למשה נחום "אני מוכנה לחכות, יש הרבה אנשים בלוס-אנג'לס, יש עיתונאים, יש כל מיני". אבל אני מקווה שאנחנו נשיג תוצאות טובות, שאנחנו לא נצטרך להאבק יותר, כי זה עצוב. הדור הצעיר שגם סבל, כי ההורים סבלו, צריכים להפסיק את המאבק. האמת צריכה לצאת לאור, אני מאמינה שאלה שעסקו בנושא הזה חלק כבר שילס את המחיר, כי אלוהים פועל בדרך שלו, וחלק צריך לקבל את מה שמגיע לו. כל אחד כגמולו. ואני לא חושבת שזה פייר ככה להתנהג לאנשים תמימים ומאמינים גדולים ולצחוק להם בפרצוף. לפגוע בהם שהם נטשו ילדים, הפקירו. איזה מין דבר. זה לא מתאים לאשה, לא מתאים, גם אני אחות במקצוע, ואני, יש הרבה תימניות שהן אחיות, ואני עבדתי בבילינסון ובהר הצופים ובארה"ב בסן-פרנסיסקו. אני לא יודעת, בתור בן אדם, מדוע בחרתי במקצוע הזה? כי אנחנו מאמינים באמת, באמונה שלמה. כששאלו אותי "מה את רוצה" אמרתי "אני רוצה לעזור לאנשים" כי ככה אני מרגישה. גם היום, אם אני יכולה לעזור למישהו אני אעשה את זה בשמחה רבה, כי זה עושה לי טוב על חלב לעזור, כי ככה אני מאמינה. כי אם כולם היו עושים ככה העולם היה מקום נחמד לחיות בו, ולא צריך לפחד שח הוא יעשה לי ככה, וח הוא יעשה לי ככה, וח הוא יגנוב לי. איזה מין דרך? כל הזמן לפחד? איזה מין חיים אלה? שאנחנו

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 13 בדצמבר 1995

צריכים לחשמר שמא החוא יפגע בי, שמא החוא יעשה לי עוול?
 זה פשוט לא יאומן.

אז אני מקווה שאתם באמת תעשו את המאמצים, שתגלו את המאת
 לאור, ותביאו את האנשים ש, לדין, אנשים שעשו דבר שהוא
 לא צריך - צריכים לקבל את מה שמגיע להם. ואני מאוד מודה
 לך, משה נחום, על זה שעודדת אותי, ואמרת לי לבוא, כי
 אני רציתי שאחותי תדבר, אני אמרתי לה "תשמעי, אני לא
 יודעת אם אני אוכל", אבל באמת השתדלתי ובשיתוף פעולה -
 כי אני, כי כולנו חוינו את החוויה הזאת, וזה החוב
 שאנחנו חבים לעצמנו ולכל האנשים שנעדרו להם הילדים,
 ולהורים שלנו. אני חושבת שזה פייר, וככה אנשים צריכים
 לנהוג כשרואים שהעוול נעשה. פשוט לא לשתוק ולטפל בנושא
 חזה בצורה יפה. אני מאוד מודה לכם.

היו"ר: כמה שנים את?

יונה עוזרי: עשרים שנה. אני גרתי בחו"ל גם באירופה חמש שנים, ו

היו"ר: וזוכרת עברית,

יונה עוזרי: תודה רבה. אני, אני אומרת לך, הגרמנית, כששמעתי את
 האנשים מדברים, זה הרגש טובה שאתה יכול,

היו"ר: לא, לא עלה בדעתך ללכת אחריהם ולראות איפה הם,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 13 בדצמבר 1995

יונה עוזרי: הם נעלמו כלא היו. וטראה, אני נמצאת עם אנשים, אני לא יכולה לקום וללכת וזה, אבל החרגשה, אני אומרת לך, אם היית רואה את חבן אדם, בכל זאת רואים ש, יש לו תווי פנים אחרים, והוא לא ידע, כי הוא אומר להם "רגע, מה קורה פה? אני חשבתי שאתם רעבים?" וכל עוד נפשה בה היא לקחה את הדברים. והיא דיברה עם האבא, אז אני חבנתי. טראה, אם לא הייתי, מבינה את הגרמנית שלה, הם הסגירו את עצמם בזה שחם דיברו בקול וחשבו שאנשים לא מבינים.

היו"ר: ראית עוד מקרים כאלה ש,

יונה עוזרי: כן, אני שמעתי על עוד מקרים,

היו"ר: שמעת, או ראית?

יונה עוזרי: לא, לראות לא, אבל שמעתי מאנשים מבוגרים, זקנים, גם באזכרה של אמי, ז"ל, ישבו תימנים ודיברו. והיתח איזה אשה אחת שסיפרה, שחיא החביאה, היא אומרת "אני גנבתי להם את הילד", כי הם לקחו את הילד והיא רצה בחשאי והוציאה את הילד, פעמיים לקחו לה את הילד. יש המון סיפורים. אבל אני לא רוצה, איך אומרים, אני חושבת ש,

היו"ר: אנחנו שמענו.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 13 בדצמבר 1995

יונה עוזרי: כל אחד בא מספר את הסיפור שלו, אני לא רוצה לקחת את זכותם של האנשים להביע את רגשותיהם, אני פשוט רוצה להגיד לך שיש המון סיפורים ואפשר לכתוב ספר על איך אנשים, על סיפורים. היה סיפור, אני חייבת לספר, שליחה. אתה שאלת אז אני, חייבת לומר את זה. אבל היה סיפור שחברה טובה סיפרה לי, אשכנזיה, שגרה בתל אביב. סיפור, שהיא אמרה שעוזרת תימניה עבדה אצל הגברת, ככה הם קראו להם, הגברת, אשכנזיה. והיו לה, היו לה שתי תאומות, תאומה אחת נלקחה, נעלמה. התאומה השנייה דמתה לאחותה, ממש אי אפשר היה להבדיל ביניהן. יום אחד היא באה לעבודה והיא רואה את הבת שלה, כאילו, לבושה בבגדים אחרים. היא אומרת לה בתימנית "... (משפט בתימנית). מה הבגדים האלה עלייך? מה את עושה פה בכלל? מה את לבושה ככה? מי נתן לך את זה?" כי היא רגילה לבת שלה שהיא לבושה בבגדים אחרים. היא לא הבינה שזאת אותה בת. גילו את הדבר הזה, שאותה בת היא הבת התאומה, שבמקרה אלוהים זימן אותה לעבוד אצל הגברת, אבל היא נחרדה לראות אותה בבגדים שונים, מדברת אחרת, היא לא הבינה, חשבה שהיא, הבחורה חשבה שהיא מטורפת. היא אומרת לה "מה את רוצה ממני?" יש המון סיפורים.

אני מאוד מודה לכם.

חיו"ר: תודה לכן.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 13 בדצמבר 1995

כ.ה קובל: אני רוצה רק את מספרי תעודת הזהות של החורים, אם יש לכם.

יונה עוזרי: של אמי יש לי כנראה בתיק, אני בדרך כלל,

ציונה אביטל: סליחה, אני רק רוצה להגיד,

כ.ה קובל: המסמכים שקיבלת, אפשר להציץ בהם רגע?

ציונה אביטל: כן, בבקשה, כן.

כ.ה. מימון: זה העתק של שלגי.

כ.ה קובל: כן, אבל מכיוון שלא ידענו... לא יכולנו.

כ.ה. מימון: תצלמו את זה.

כ.ה קובל: כן.

יונה עוזרי: יש לי את של אמא: 414,

כ.ה קובל: זה של האמא, 414,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 13 בדצמבר 1995

יונה עוזרי: אמי ז"ל, כן: 4143102,

כ.ה קובל: כן.

יונה עוזרי: ו, לא, של אבי אין לי, אבל יש לי את זה באיזה מסמך
בבית.

היו"ר: בטח, 01.

יונה עוזרי: סליחה?

היו"ר: זה בטח 01.

כ.ה קובל: בסוף.

יונה עוזרי: אין לי מושג.

כ.ה קובל: רגע.

יונה עוזרי: מה שיש לי פה של אמא יש לי.

היו"ר: בסדר.

כ.ה קובל: טוב, תודה רבה.